

[Ministeren for offentlige arbejder]

tet til DSBs virksomhed, kan der selvsagt ikke bestå nogen som helst tvivl om.

Såfremt beslutningsforslaget vedtages, kan konsekvensen meget vel blive den, at også andre interessegrupper vil føle sig berettigede til at blive repræsenteret i Jernbanerådet, og sådanne anmodninger ville det da blive meget vanskeligt at afvise.

For nogle år siden henvendte en organisation, der repræsenterer et transportudøvende erhverv, sig til min forgænger om at få en repræsentant i rådet. Var dette ønske blevet imødekommet dengang, havde det vel kunnet tænkes, at der også var fremkommet henvendelser fra flere andre transportudøvere. Jeg mener derfor, det ville være højst uklogt at begynde at ændre Jernbanerådets sammensætning.

Forbrugerrådet kan jo altid rette henvendelse til Jernbanerådets formand, ligesom det selvsagt kan rette henvendelse til Folketingets medlemmer, og man er også velkommen til at rette henvendelse til mig.

Det anføres i forslaget, at det ikke tjener noget formål at udvide det samlede antal medlemmer af Jernbanerådet, og så må jeg stille det spørgsmål, om man da har tænkt sig, at Folketinget skulle afgive et medlem af dette råd. Man kunne derved forestille sig en gradvis reduktion af Folketingets repræsentation, hvilket jeg mener ikke kan være i vort Tings interesse. De betænkeligheder, der omvendt ville være ved en udvidelse af medlemsantallet, behøver jeg vel næppe at beskrive.

Jeg skal af disse grunde på regeringens vegne meddele, at jeg heller ikke kan gå ind for dette beslutningsforslag.

**Ole Vagn Christensen (S):**

De ændringer, der her foreslås i Jernbanerådets sammensætning, og det, der sker via en oprettelse af et helt nyt råd på teleområdet, som skulle ligne den konstruktion, vi har på jernbaneanrådet, mener jeg gør det naturligt at fremsætte et par bemærkninger om Jernbanerådets historie.

Det blev nedsat i 1915 og har undergået forskellige ændringer igennem tiderne, senest i 1969, men den vigtigste ændring kom, efter at personaleorganisationerne og DSB henvendte sig til den daværende socialdemokratiske trafikminister i 1967 og fik udvirket, at

der blev nedsat et udvalg, som skulle gennemføre en ny organisationsstruktur for DSB, herunder for Jernbanerådets placering og arbejdsområde.

På baggrund af dette udvalgsarbejde vedtoges der et lovforslag, som trådte i kraft i 1969. Jernbanerådets opgave er herefter at drøfte principielle spørgsmål af betydning for DSB og afgive udtalelser. Det interessante er, at SFs ordfører, dengang denne sag blev behandlet, udtalte sig meget kritisk om Jernbanerådet og dets hidtidige virke, men det hele endte med, at man støttede tanken om, at rådet skulle fortsætte. Med det forslag, der nu foreligger, har SF ændret sin indstilling, således at de nu bakker fuldt op om Jernbanerådet, og det er glædeligt at konstatere.

Socialdemokratiet kan støtte tanken om, at forbrugerne får direkte sæde i Jernbanerådet.

Når det drejer sig om teleområdet, mener SF, at man kan bruge den samme konstruktion. Også dette er Socialdemokratiet principielt positivt indstillet over for, men vi vil gerne have klare tilkendegivelser fra etaten og personaleorganisationerne til at bedømme sagen på, for det afgørende for os er, at der er et reelt ønske fra såvel personalegrupperne som fra etaten, altså at man har diskuteret disse spørgsmål igennem. Vi har nemlig den klare opfattelse – og det gælder i en lang række spørgsmål – at de bedste resultater opnås, hvis man tager udgangspunkt i, at der foreligger et stort og et kraftigt ønske også fra personaleorganisationerne.

Det har altid været afgørende for os – det var det også dengang, vi diskuterede Jernbanerådet – at det var fra personaleorganisationerne, der kom de klare meldinger om, at man ønskede dette Jernbaneråd, og det er af stor betydning for os, hvis det samme sker her.

Vi må derfor under udvalgsarbejdet høre mere om eventuelle ønsker fra parterne, herunder med hensyn til arbejdsopgaver og sammensætning.

Vi mener, at forslagene indeholder nogle upræcise formuleringer om disse emner, men vi mangler altså de tilkendegivelser, som vi har efterlyst fra personaleorganisationerne.

Det kunne ligeledes være interessant at se på, hvordan man har løst tilsvarende problemer i andre lande, ikke mindst i de andre nordiske lande.